

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 16 augustus 2012 in zaak nr. 12/11026 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 9 januari 2012 heeft de minister voor Immigratie en Asiel een verzoek van de vreemdeling om op voet van artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 te bepalen dat uitzetting achterwege blijft afgewezen.

Bij besluit van 30 maart 2012 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 16 augustus 2012 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.
2. De minister klaagt in zijn enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij de arts van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) opnieuw moest consulteren en verzoeken zich uit te laten over de vraag of de brief van de behandelend psychiater van de vreemdeling van 8 februari 2012, in samenhang gelezen met de brief van de behandelend psycholoog van 2 augustus 2011, aanleiding geeft tot gerede twijfel omtrent de effectiviteit van de in het algemeen verkrijgbare medische behandeling of te leveren zorg in het land van herkomst. Hiertoe voert de minister aan dat de rechtbank, door aldus te overwegen, heeft miskend dat het op de weg van de vreemdeling ligt om te onderbouwen dat Iran voor haar geen veilige behandelomgeving heeft te bieden en waarin die onveiligheid is gelegen. Uit de voormelde brieven van de behandelaars is dat volgens de minister niet te herleiden. Tevens blijkt uit deze brieven niet dat gerede twijfel bestaat over de effectiviteit van de medische behandeling van de vreemdeling in Iran, aldus de minister.
3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 25 juli 2006 in zaak nr. 200601304/1; JV 2006/351) is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan de minister ten behoeve van de uitoefening van zijn bevoegdheden. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 13 oktober 2010 in zaak nr. 201001245/1/V1; www.raadvanstate.nl) moet de minister, indien hij een BMA-advies, aan zijn besluitvorming ten grondslag legt, zich ingevolge artikel 3:2 van de

Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) ervan vergewissen dat dit - naar wijze van totstandkoming - zorgvuldig en - naar inhoud - inzichtelijk en concludent is.

4. Zoals de Afdeling in de uitspraak van 20 december 2011 in zaak nr. 201105916/1/V1 (www.raadvanstate.nl) heeft overwogen, volgt uit de jurisprudentie van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (hierna: het CTG) (onder meer de beslissing van 27 april 2010, in zaak nr. C2009/105 en de beslissing van 15 maart 2011, in zaak nr. C2010/126 (www.overheid.nl)), dat het BMA bij het uitbrengen van een advies aan de minister omtrent de medische situatie van een vreemdeling, indien en voor zover de door een behandelaar van de desbetreffende vreemdeling verstrekte informatie daartoe aanleiding geeft, dient te beoordelen of die informatie, mede gezien de hem reeds uit het dossier bekende gegevens over de medische situatie van die vreemdeling, aanleiding geeft tot gerede twijfel over de effectiviteit van de in het algemeen verkrijgbare medische behandeling of te leveren zorg in het land van herkomst dan wel het land waarnaar de vreemdeling wordt verwijderd, met name gelet op de aard van het trauma en de omstandigheden waaronder dat is veroorzaakt, althans gelet op die omstandigheden waaromtrent het BMA wel kan worden geacht zich uit te laten. Daarbij dient het BMA, voor zover nader onderzoek niet mogelijk is, in zijn advies dan wel nota in ieder geval melding te maken van die gerede twijfel.

5. In een brief van 8 februari 2012 heeft de behandelend psychiater van de vreemdeling – voor zover van belang – vermeld dat de vreemdeling, bekend met depressieve klachten en een posttraumatische stressstoornis (hierna: ptss), al enkele jaren in Nederland verblijft in afwachting van een verblijfsvergunning. De vreemdeling heeft Iran verlaten als vluchteling. In de overtuiging een nieuwe toekomst op te bouwen in Nederland heeft zij al haar schepen achter zich verbrand. Verder heeft de behandelend psychiater desgevraagd aangegeven grote twijfels over de effectiviteit van een mogelijke behandeling in Iran te hebben. Een belangrijk onderdeel van de behandeling betreft het werken aan een positief toekomstbeeld. De vreemdeling heeft Iran met een duidelijke reden verlaten, zodat een gedwongen terugkeer naar dit land volgens de behandelend psychiater een zeer negatieve uitwerking zal hebben op haar toekomstvisie en een verergering van haar klachten is te verwachten. Voorts vreest de behandelend psychiater dat de vreemdeling in Iran niet snel hulp zal zoeken voor haar klachten, omdat vermijding past in het beeld van ptss en het veel moeite heeft gekost om het vertrouwen van de vreemdeling te winnen. Nu de vreemdeling in het verleden enkele malen een tentamen suïcide heeft gepleegd, voortkomend uit haar depressie, wordt bij een terugkeer naar Iran gevreesd voor een herhaling, aldus de behandelend psychiater.

De behandelend psycholoog van de vreemdeling heeft in een brief van 2 augustus 2011 aangegeven - voor zover van belang - dat de vreemdeling na het overlijden van haar man in de gevangenis samen met haar zoon en dochter is gevlucht naar Nederland. Tevens wordt vermeld dat de vreemdeling als gevolg van hetgeen zij in Iran heeft meegemaakt ernstig getraumatiseerd is geraakt en dat zij sinds het verblijf in Nederland een

psychiatrisch beeld vertoont. De behandeling is door middel van medicatie en cognitieve therapie voornamelijk gericht op het verminderen van depressieve gevoelens, angstklachten en verwerking van haar traumatische ervaringen van het verleden. Zij reageert heel langzaam op de behandeling omdat zij constant piekert over haar gezondheid en toekomst in verband met de verblijfsvergunning. Ter voorkoming van een toename van haar tamelijk ernstige psychische klachten is continuïteit van de behandeling noodzakelijk. Om die reden verwacht de behandelend psycholoog nog geruime tijd bemoeienis met de vreemdeling te hebben. De mogelijkheid bestaat dat zij terug moet naar haar land van herkomst. In dat geval is de kans op gevaar van reële suïcide groot, aldus de behandelend psycholoog.

6. Gezien de hiervoor onder 4 genoemde beslissingen van het CTG, die de Afdeling in dit kader als uitgangspunt neemt, bestaat in dit concrete geval geen aanleiding om te oordelen dat de minister in de brieven van de behandelaars van de vreemdeling van 8 februari 2012 en 2 augustus 2011 aanleiding had moeten zien om het BMA te verzoeken zich aan de hand van deze brieven nog nader uit te laten over de vraag of gerede twijfel bestaat over de effectiviteit voor de vreemdeling van de in het algemeen verkrijgbare medische behandeling in het land van herkomst. Van een concrete op de aard en het ontstaan van de psychische klachten van de vreemdeling toegesneden uiteenzetting omtrent de effectiviteit en het te verwachten verloop van een voortgezette behandeling van de vreemdeling in het land van herkomst, is geen sprake. Onder deze omstandigheden, heeft de minister, door het BMA-advies van 16 december 2011 aan zijn besluit ten grondslag te leggen, niet in strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 van de Awb gehandeld. De grief slaagt.

7. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 30 maart 2012 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

8. De vreemdeling heeft in beroep betoogd dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het bezwaar kennelijk ongegrond was en krachtens artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb bij de behandeling daarvan kon worden afgezien van het horen.

9. Van het horen mag slechts met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb worden afgezien, indien er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit.

Gezien de motivering van het besluit van 9 januari 2012 en hetgeen de vreemdeling daartegen in bezwaar heeft aangevoerd, is aan deze maatstaf voldaan, zodat de beroepsgrond faalt.

10. Het beroep is ongegrond.

11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 16 augustus 2012 in zaak nr. 12/11026;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, voorzitter, en mr. C.J.M. Schuyt en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van staat.

w.g. Van der Spoel
voorzitter

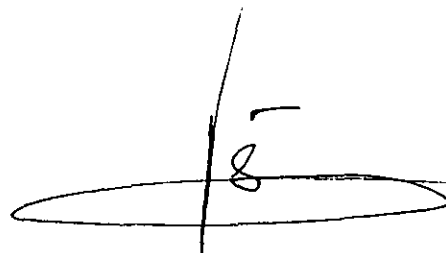
w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 november 2012

53.

Verzonden: 5 november 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser